

WYROK ŁĄCZNY

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w III Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodnicząca: SSO Dorota Biernikowicz

Protokolant: prot. sąd. Angelika Kuszak

przy udziale **Prokuratora Prokuratury Wojskowej del. do Prokuratury Okręgowej w Poznaniu** – Marcina Nowaka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 maja 2014 roku

sprawy o wydanie wyroku łącznego wobec:

R. M. (1) (R. M. (1)), syna J. i G. z d. M., ur. dnia (...) w P., karanego

skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 14 marca 1996 r. o sygn. akt **VK 293/96** za przestępstwo z art. 18 § 1 d k.k. w zw. z art. 265 § 2 d k.k. w zw. z art. 267 d k.k. w zw. z art. 10 § 2 d k.k. w zw. z art. 58 d k.k. popełnione w październiku 1992 r. na karę grzywny w kwocie 5000,00 zł (w dniu 26 marca 1998r. wykonano karę grzywny);

II. Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 4 października 1996 r. o sygn. **akt VK 503/96** za przestępstwa:

1. z art. 18 § 1 d k.k. w zw. z art. 265 § 2 d k.k. w zw. z art. 267 d k.k. w zw. z art. 10 § 2 d k.k. i w zw. z art. 58 d k.k. popełnione w okresie od września 1992 r. do maja 1993 r. na karę grzywny w kwocie 2000,00 zł;

2. z art. 18 § 2 d k.k. w zw. z art. 265 § 2 d k.k. w zw. z art. 267 d k.k. w zw. z art. 10 § 2 d k.k. i w zw. z art. 58 d k.k. popełnione w okresie od września 1992 r. do maja 1993 r. na karę grzywny w kwocie 2000,00 zł;

3. z art. 265 § 2 d k.k. w zw. z art. 58 d k.k. popełnione w okresie od września 1992 r. do maja 1993 r. na karę grzywny w kwocie 2000,00 zł;

a w miejsce jednostkowych w/w trzech kary grzywny wymierzono łączną karę grzywny w kwocie 5000,00 zł (w dniu 20 stycznia 1998r. wykonano karę grzywny);

III. Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 5 listopada 1997 r. o sygn. akt **V K 1468/97** za przestępstwo z art. 145 § 1 d k.k. popełnione w dniu 27 czerwca 1997 r. na karę grzywny w kwocie 2000,00 zł (w dniu 23 listopada 1999 r. wykonano karę grzywny);

IV. Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 13 stycznia 2000 r. o sygn. akt **V K 636/99** za przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. popełnione w sierpniu 1995 r. na karę grzywny w wymiarze 40 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 50 zł (w dniu 23 stycznia 2001 r. wykonano karę grzywny);

V. Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 14 sierpnia 2001 r. o sygn. akt **VI K 560/01** (zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 8 lutego 2002 r. w sprawie o sygn. akt IV Ka 1731/01) za przestępstwa:

1. z art. 193 § 1 kk popełnione w dniu 4 października 2000 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;
2. z art. 288 § 2 kk popełnione w dniu 4 października 2000 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności;
3. z art. 191 § 1 kk w zw. z art. 157 § 2 k.k. i art. 11 § 2 k.k. popełnione w dniu 4 października 2000 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;
4. z art. 288 § 1 kk popełnione w dniu 11 października 2000 r. na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności;
5. z art. 157 § 1 kk popełnione w dniu 11 października 2000 r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

a w miejsce jednostkowych w/w kar pozbawienia wolności wymierzono skazanemu łączną karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 1 grudnia 2009 roku warunkowo przedterminowo zwolniono skazanego, a następnie postanowieniem z dnia 30 maja 2012 roku odwołano warunkowe przedterminowe zwolnienie);

VI. Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 30 października 2003 r. o sygn. akt **II K 499/03** za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. popełnione w dniu 3 sierpnia 2003 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 3 lat i orzeczono na podstawie art. 71 § 1 k.k. karę grzywny w wymiarze 40 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 20 zł, następnie postanowieniem Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 5 kwietnia 2006 roku sygn. akt II Ko 57/06 zarządzono skazanemu wykonanie warunkowo zawieszony kary, a karę grzywny wykonano i na podstawie art. 71 § 2 k.k. skrócono karę pozbawienia wolności o 20 dni;

VII. Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 14 czerwca 2004 r. o sygn. akt **XXIII K 296/04** za przestępstwo z art. 229 § 3 k.k. popełnione w dniu 19 września 2003 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

przy czym **wyrokiem łącznym** Sądu Rejonowego Poznań Stare Miasto w Poznaniu z dnia 31 października 2008 r. o sygn. akt **III K 1587/08** połączono skazanemu kary pozbawienia wolności orzeczone w sprawach Sądu Rejonowego w Śremie o sygn. akt II K 499/03 i Sądu Rejonowego w Poznaniu o sygn. akt XXIII K 296/04 i wymierzono skazanemu łączną karę 11 miesięcy pozbawienia wolności;

VIII. Sądu Rejonowego we Wrocławiu – Śródmieście z dnia 22 marca 2010 r. o sygn. akt **II K 1228/08** za przestępstwa:

1. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i z art. 189 § 2 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. popełnione w okresie od 20 października 2005 roku do 27 października 2005 roku na karę 4 lat pozbawienia wolności;
2. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. popełnione w dniu 1 marca 2008 roku na karę 1 roku pozbawienia wolności;

a w miejsce jednostkowych w/w kar pozbawienia wolności wymierzono skazanemu łączną karę 4 lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres tymczasowego aresztowania od 1 do 10 marca 2008 roku;

IX. Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 30 sierpnia 2010 r. o sygn. akt **VIII K 548/08** (zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 10 listopada 2011r. w sprawie o sygn. akt XVII Ka 651/11) za przestępstwo z art. 258 § 3 k.k. popełnione w okresie od sierpnia 2000 roku do 16 stycznia 2001 r. na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 5 lat i oddano skazanego pod dozór kuratora, nie zarządzono wykonania kary pozbawienia wolności;

X. Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 10 października 2011 r. o sygn. akt **II K 134/10** za przestępstwa:

1. z art. 286 § 1 k.k. popełnione w okresie od początku kwietnia 2010 roku do dnia 21 kwietnia 2010 roku na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

2. z art. 284 § 2 k.k. popełnione w okresie od dnia 21 kwietnia 2010 roku do końca kwietnia 2010 roku na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

a w miejsce jednostkowych w/w kar pozbawienia wolności wymierzono skazanemu łączną karę 1 roku pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres tymczasowego aresztowania od 12 do 16 lipca 2010 roku;

XI. Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 24 czerwca 2013 r. o sygn. akt **III K 62/10** za przestępstwa:

1. z art. 258 § 1 k.k. popełnione w okresie od około lutego 2002 roku do około października 2003 roku na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

2. z art. 270 § 1 k.k. i z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. popełnione w okresie od 2 do 29 marca 2005 roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

3. z art. 270 § 1 k.k. i z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. popełnione w okresie od 4 do 14 czerwca 2007 roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

4. z art. 270 § 1 k.k. i z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. popełnione w dniu 29 maja 2007 roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

a w miejsce jednostkowych w/w kar pozbawienia wolności wymierzono skazanemu łączną karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

1. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i § 2a k.k. w związku z art. 4 § 1 k.k. i art. 569 § 1 i 2 k.p.k. rozwiązuje węzeł kary łącznej grzywny orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 4 października 1996 r., sygn. akt V K 503/96 i łączy kary grzywny wymierzone skazanemu R. M. (1) wyrokami opisanymi wyżej w punktach **I** (sygn. akt V K 293/96), **II** (sygn. akt V K 503/96) i **IV** (sygn. akt V K 636/99) i wymierza skazanemu R. M. (1) **karę łączną grzywny w kwocie 12.000,00 (dwanaście tysięcy) zł;**

2. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet wymierzonej w punkcie 1 wyroku kary łącznej grzywny zalicza skazanemu R. M. (1) kwoty grzywien uiszczonych w całości w sprawach: Sądu Rejonowego w Poznaniu o sygn. akt V K 293/96, Sądu Rejonowego w Poznaniu o sygn. akt V K 503/96, Sądu Rejonowego w Poznaniu o sygn. akt V K 636/99, **uznając tym samym karę łączną grzywny orzeczoną wyżej w punkcie 1 za wykonaną w całości;**

3. na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. wyroki podlegające połączeniu wskazane w punkcie 1 - w zakresie nie objętym wyrokiem łącznym - pozostawia odrębnemu wykonaniu;

4. na podstawie art. 85 a contrario k.k. i art. 89 § 1 a contrario k.k. w zw. z art. 69 § 1 i 2 a contrario k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i w zw. z art. 572 k.p.k. **umarza postępowanie o wydanie wyroku łącznego** w zakresie kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec skazanego R. M. (1) wyrokami wskazanymi wyżej w punktach **V (o sygn. akt VI K 560/01 Sądu Rejonowego w Poznaniu) i IX (o sygn. akt VIII K 548/08 Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i Jeźyce w Poznaniu);**

5. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w związku z art. 4 § 1 k.k. i art. 569 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 575 § 1 k.p.k. rozwiązuje węzeł kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 24 czerwca 2013r. o sygn. akt III K 62/10 oraz rozwiązuje węzeł kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Poznań Stare Miasto w Poznaniu z dnia 31 października 2008 roku o sygn. akt III K 1587/08 i łączy kary pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego R. M. (1) wyrokami wskazanymi wyżej w punktach **VI (o sygn. akt II K 499/03 Sądu Rejonowego w Śremie), VII (o sygn. akt XXIII K 296/04 Sądu Rejonowego w Poznaniu) oraz XI pkt 1 (o sygn. akt III K 62/10 Sądu Okręgowego w Poznaniu)**

– za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. i wymierza w ich miejsce **skazanemu R. M. (1) karę łączną 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;**

6. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w związku z art. 577 k.p.k. zalicza skazanemu na poczet orzeczonej w punkcie 5 niniejszego wyroku kary łącznej 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności okres 20 (dwudziestu) dni, o który uległa skróceniu kara pozbawienia wolności w sprawie o sygn. akt II K 499/03 na podstawie art. 71 § 2 k.k. w związku z uiszczeniem grzywny, pozostawiając do decyzji Administracji Zakładu Karnego określenie daty, od której należy liczyć początek odbywania kary łącznej orzeczonej w punkcie 5 niniejszego wyroku;

7. na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. wyroki podlegające połączeniu wskazane w punkcie 5 - w zakresie nie objętym wyrokiem łącznym - pozostawia odrębnemu wykonaniu;

8. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w związku z art. 4 § 1 k.k. i art. 569 § 1 i 2 k.p.k. rozwiązuje węzeł kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego we Wrocławiu Śródmieście z dnia 22 marca 2010r. o sygn. akt II K 1228/08 i łączy kary pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego R. M. (1) wyrokami wskazanymi wyżej w punktach **VIII (o sygn. akt II K 1228/08 Sądu Rejonowego we Wrocławiu - Śródmieście) oraz XI pkt 2, 3 i 4 (o sygn. akt III K 62/10 Sądu Okręgowego w Poznaniu)** – za trzy przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. i z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. opisane wyżej i wymierza w ich miejsce **skazanemu R. M. (1) karę łączną 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;**

9. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w związku z art. 577 k.p.k. zalicza skazanemu na poczet orzeczonej w punkcie 8 niniejszego wyroku kary łącznej 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania w sprawie II K 1228/08 od dnia 1 do 10 marca 2008 roku oraz kary odbytej dotąd w sprawie II K 1228/08 od dnia 22 grudnia 2010r., pozostawiając do decyzji Administracji Zakładu Karnego określenie daty, od której należy liczyć początek odbywania kary łącznej orzeczonej w punkcie 8 niniejszego wyroku;

10. na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. wyroki podlegające połączeniu wskazane w punkcie 8 - w zakresie nie objętym wyrokiem łącznym - pozostawia odrębnemu wykonaniu;

11. na podstawie art. 85 a contrario k.k. i art. 572 k.p.k. **umarza postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego** wobec skazanego R. M. (1) odnośnie wyroków wymienionych wyżej w punktach **III – sygn. akt V K 1468/97 Sądu Rejonowego w Poznaniu, X – sygn. akt II K 134/10 Sądu Okręgowego w Koszalinie** z uwagi na brak warunków do wydania wyroku łącznego;

12. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (jedn. tekst: Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.) zwalnia skazanego od obowiązku zapłaty kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa i nie pobiera od niego opłaty.

/-/ SSO Dorota Biernikowicz

UZASADNIENIE

Obrońca skazanego R. M. (1) wnioskiem z dnia 6 marca 2014 roku, doprecyzowanym na rozprawie głównej w dniu 22 maja 2014r. (k. 178), wniósł o wydanie wobec skazanego wyroku łącznego, obejmującego kary wymierzone prawomocnymi wyrokami wydanymi w sprawach o sygnaturach: II K 1228/08 (Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia), II K 34/10 (Sądu Okręgowego w Koszalinie), III K 62/10 (Sądu Okręgowego w Poznaniu), wnosząc o wymierzenie kary łącznej w wyroku łącznym na zasadzie pełnej absorpcji w wymiarze 4 lat pozbawienia wolności.

Sąd działając z urzędu - w myśl przepisów art. 569 § 1 i 2 k.p.k. i art. 570 k.p.k. - ustalił, że R. M. (1) skazany został następującymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 14 marca 1996 r. o sygn. akt **VK 293/96** za przestępstwo z art. 18 § 1 d k.k. w zw. z art. 265 § 2 d k.k. w zw. z art. 267 d k.k. w zw. z art. 10 § 2 d k.k. w zw. z art. 58 d k.k. popełnione w październiku 1992 r. na karę grzywny w kwocie 5000,00 zł (w dniu 26 marca 1998r. wykonano karę grzywny);

II. Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 4 października 1996 r. o sygn. **akt VK 503/96** za przestępstwa:

1. z art. 18 § 1 d k.k. w zw. z art. 265 § 2 d k.k. w zw. z art. 267 d k.k. w zw. z art. 10 § 2 d k.k. i w zw. z art. 58 d k.k. popełnione w okresie od września 1992 r. do maja 1993 r. na karę grzywny w kwocie 2000,00 zł;

2. z art. 18 § 2 d k.k. w zw. z art. 265 § 2 d k.k. w zw. z art. 267 d k.k. w zw. z art. 10 § 2 d k.k. i w zw. z art. 58 d k.k. popełnione w okresie od września 1992 r. do maja 1993 r. na karę grzywny w kwocie 2000,00 zł;

3. z art. 265 § 2 d k.k. w zw. z art. 58 d k.k. popełnione w okresie od września 1992 r. do maja 1993 r. na karę grzywny w kwocie 2000,00 zł;

a w miejsce jednostkowych w/w trzech kary grzywny wymierzono łączną karę grzywny w kwocie 5000,00 zł (w dniu 20 stycznia 1998r. wykonano karę grzywny);

III. Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 5 listopada 1997 r. o sygn. akt **V K 1468/97** za przestępstwo z art. 145 § 1 d k.k. popełnione w dniu 27 czerwca 1997 r. na karę grzywny w kwocie 2000,00 zł (w dniu 23 listopada 1999 r. wykonano karę grzywny);

IV. Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 13 stycznia 2000 r. o sygn. akt **V K 636/99** za przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. popełnione w sierpniu 1995 r. na karę grzywny w wymiarze 40 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 50 zł (w dniu 23 stycznia 2001 r. wykonano karę grzywny);

V. Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 14 sierpnia 2001 r. o sygn. akt **VI K 560/01** (zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 8 lutego 2002 r. w sprawie o sygn. akt IV Ka 1731/01) za przestępstwa:

1. z art. 193 § 1 kk popełnione w dniu 4 października 2000 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

2. z art. 288 § 2 kk popełnione w dniu 4 października 2000 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności;

3. z art. 191 § 1 kk w zw. z art. 157 § 2 k.k. i art. 11 § 2 k.k. popełnione w dniu 4 października 2000 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

4. z art. 288 § 1 kk popełnione w dniu 11 października 2000 r. na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności;

5. z art. 157 § 1 kk popełnione w dniu 11 października 2000 r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

a w miejsce jednostkowych w/w kar pozbawienia wolności wymierzono skazanemu łączną karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 1 grudnia 2009 roku warunkowo przedterminowo zwolniono skazanego, a następnie postanowieniem z dnia 30 maja 2012 roku odwołano warunkowe przedterminowe zwolnienie);

VI. Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 30 października 2003 r. o sygn. akt **II K 499/03** za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. popełnione w dniu 3 sierpnia 2003 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 3 lat i orzeczono na podstawie art. 71 § 1 k.k. karę grzywny w wymiarze 40 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 20 zł, następnie postanowieniem Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 5 kwietnia 2006 roku sygn. akt II Ko 57/06 zarządzono skazanemu wykonanie warunkowo zawieszony kary, a karę grzywny wykonano i na podstawie art. 71 § 2 k.k. skrócono karę pozbawienia wolności o 20 dni;

VII. Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 14 czerwca 2004 r. o sygn. akt **XXIII K 296/04** za przestępstwo z art. 229 § 3 k.k. popełnione w dniu 19 września 2003 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

przy czym **wyrokiem łącznym** Sądu Rejonowego Poznań Stare Miasto w Poznaniu z dnia 31 października 2008 r. o sygn. akt **III K 1587/08** połączono skazanemu kary pozbawienia wolności orzeczone w sprawach Sądu Rejonowego w Śremie o sygn. akt II K 499/03 i Sądu Rejonowego w Poznaniu o sygn. akt XXIII K 296/04 i wymierzono skazanemu łączną karę 11 miesięcy pozbawienia wolności;

VIII. Sądu Rejonowego we Wrocławiu – Śródmieście z dnia 22 marca 2010 r. o sygn. akt **II K 1228/08** za przestępstwa:

1. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i z art. 189 § 2 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. popełnione w okresie od 20 października 2005 roku do 27 października 2005 roku na karę 4 lat pozbawienia wolności;

2. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. popełnione w dniu 1 marca 2008 roku na karę 1 roku pozbawienia wolności;

a w miejsce jednostkowych w/w kar pozbawienia wolności wymierzono skazanemu łączną karę 4 lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres tymczasowego aresztowania od 1 do 10 marca 2008 roku;

IX. Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 30 sierpnia 2010 r. o sygn. akt **VIII K 548/08** (zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 10 listopada 2011r. w sprawie o sygn. akt XVII Ka 651/11) za przestępstwo z art. 258 § 3 k.k. popełnione w okresie od sierpnia 2000 roku do 16 stycznia 2001 r. na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 5 lat i oddano skazanego pod dozór kuratora, nie zarządzono wykonania kary pozbawienia wolności;

X. Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 10 października 2011 r. o sygn. akt **II K 134/10** za przestępstwa:

1. z art. 286 § 1 k.k. popełnione w okresie od początku kwietnia 2010 roku do dnia 21 kwietnia 2010 roku na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

2. z art. 284 § 2 k.k. popełnione w okresie od dnia 21 kwietnia 2010 roku do końca kwietnia 2010 roku na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

a w miejsce jednostkowych w/w kar pozbawienia wolności wymierzono skazanemu łączną karę 1 roku pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres tymczasowego aresztowania od 12 do 16 lipca 2010 roku;

XI. Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 24 czerwca 2013 r. o sygn. akt **III K 62/10** za przestępstwa:

1. z art. 258 § 1 k.k. popełnione w okresie od około lutego 2002 roku do około października 2003 roku na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

2. z art. 270 § 1 k.k. i z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. popełnione w okresie od 2 do 29 marca 2005 roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

3. z art. 270 § 1 k.k. i z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. popełnione w okresie od 4 do 14 czerwca 2007 roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

4. z art. 270 § 1 k.k. i z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. popełnione w dniu 29 maja 2007 roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

a w miejsce jednostkowych w/w kar pozbawienia wolności wymierzono skazanemu łączną karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

Skazany R. M. (1) syn J. i G. z d. M., urodził się dnia (...) w P.. Skazany jest kawalerem, ma jedno dziecko, dobrowolnie partycypuje w kosztach jego utrzymania. Skazany na wolności miał stałą pracę - prowadził działalność gospodarczą, w zakładzie karnym jest odpłatnie zatrudniony, najpierw jako magazynier, a ostatnio w systemie bezdozorowym poza teren jednostki penitencjarnej. W zakładzie karnym obecnie przebywa od dnia 22.12.2010r. i jest to kolejny jego pobyt w jednostce penitencjarnej.

Z opinii o skazanym sporządzonej w myśl art. 571 § 1 k.p.k. dla potrzeb niniejszego postępowania przez Dyrektora Zakładu Karnego w K.z dnia 28 marca 2014r. wynika, że kurator, który sprawował dozór nad skazanym w związku z warunkowym przedterminowym zwolnieniem nie miał zastrzeżeń do zachowania się skazanego, a nawet wystąpił z wnioskiem o zwolnienie od dozoru z uwagi na pozytywne zachowanie skazanego. Według Dyrektora Zakładu Karnego zachowanie skazanego w czasie odbywania kary jest poprawne, funkcjonuje właściwie w oddziale mieszkalnym, jest spokojny i zdyscyplinowany, nie sprawia problemów natury wychowawczej, zgodnie i bezkonfliktowo nawiązuje relacje ze współsadzonymi. Z opinii wynika ponadto, że skazany wobec przełożonych prezentuje postawę regulaminową, nie deklaruje również przynależności do nieformalnych struktur podkultury więziennej, deklaruje krytyczny stosunek do popełnionych przestępstw. R. M. (1) w czasie pobytu w zakładzie karnym nie był karany dyscyplinarnie, zdobył kilkanaście wniosków nagrodowych za sumienną pracę oraz angażowanie się do dodatkowych prac porządkowych w pawilonie mieszkalnym (m.in. zezwolenia na otrzymywanie dodatkowej paczki żywnościowej, pochwały, zezwolenia na dodatkowe widzenie). Skazany odbywa karę w systemie programowanych oddziaływań, zadania wynikające z tego programu realizuje w stopniu bardzo dobrym. Z opinii wynika ponadto, że skazany był konsultowany psychologicznie z uwagi na charakter popełnionych przestępstw i stwierdzono u niego skłonność do zachowań manipulacyjnych oraz symulacyjnych w celu osiągnięcia wymiernych korzyści. Psycholog zalecił w wyniku tych badań udział w programie „Profilaktyka Uzależnień i Promocja Zdrowia” oraz w programie „Asertywność czyli sposób na przeżycie” i skazany zrealizował te zalecenia. Skazany jest zatrudniony odpłatnie w czasie odbywania kary – najpierw w magazynie, a ostatnio poza terenem zakładu karnego, za wykonywaną pracę jest systematycznie nagradzany. Z opinii Dyrektora Zakładu Karnego w K. wynika ponadto, że skazany brał udział w dniu 27 sierpnia 2013r. w zajęciach sportowych organizowanych poza terenem jednostki oraz w dniu 20 września 2013r. w akcji „Sprzątanie świata” w ramach programu Ekolog. W poprzednich jednostkach penitencjarnych skazany ukończył kurs przygotowujący do wykonywania zawodu technologa robót wykończeniowych w budownictwie, wziął również udział w szkoleniu z zakresu Klubu Pracy. Jak wynika z opinii skazany trzykrotnie korzystał z przepustek w trybie art. 141a§ 1 k.k.w., z których powracał na czas i w należytym stanie, a poprawne zachowanie skazanego w czasie przepustek potwierdziła policja. Według opinii z dnia 28 marca 2014r., skazany nie korzystał z czasowych zezwoleń na opuszczenie zakładu karnego z uwagi na negatywną prognozę kryminologiczno – społeczną, jednak na rozprawie w dniu 22 maja 2014r. skazany wyjaśnił, że od 21maja 2014r. pracuje odpłatnie poza zakładem karnym, w związku z czym przebywa bez dozoru w godzinach od 6 do 18, zajmuje się pracami porządkowymi przy stadionie miejskim.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów, takich jak:

##

- wyroki wydane w sprawach o sygn. akt V K 293/96 Sądu Rejonowego w Poznaniu, V K 503/96 Sądu Rejonowego w Poznaniu, V K 1468/97 Sądu Rejonowego w Poznaniu, V K 636/99 Sądu Rejonowego w Poznaniu, VI K 560/01 Sądu Rejonowego w Poznaniu, II K 499/03 Sądu Rejonowego w Śremie, XXIII 296/04 Sądu Rejonowego w Poznaniu, III K 1587/08 Sądu Rejonowego Poznań Stare Miasto w Poznaniu, II K 1228/08 Sądu Rejonowego Wrocław Śródmieście, VIII K 548/08 Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu, VI K 134/10 Sądu Okręgowego w Koszalinie, III K 62/10 Sądu Okręgowego w Poznaniu; jak również wyroki sądów odwoławczych zawarte w aktach głównych w/w spraw, informacje dotyczące obliczenia i odbycia kar zawartych w aktach głównych i wykonawczych w/w spraw, a także w aktach sprawy o wydanie wyroku łącznego k. 7, 8, 9-27,59-69, 71-72, 74-82, 86-98, 100-101, 103-109, 135, 140-141, 143-145, 146, 150-151, 154-164, 165-169, 170-171
- dane dotyczące odbycia i obliczenia kar w poszczególnych sprawach zawarte w aktach głównych spraw i wykonawczych dotyczących wykonania kar pozbawienia wolności Wp, kar grzywien Kd, zarządzenia wykonania

kar pozbawienia wolności, orzeczenia kar zastępczych za grzywnę o sygn. akt: V K 293/96 Sądu Rejonowego w Poznaniu, V K 503/96 Sądu Rejonowego w Poznaniu, V K 1468/97 Sądu Rejonowego w Poznaniu, V K 636/99 Sądu Rejonowego w Poznaniu, VI K 560/01 Sądu Rejonowego w Poznaniu, II K 499/03 Sądu Rejonowego w Śremie, XXIII 296/04 Sądu Rejonowego w Poznaniu, III K 1587/08 Sądu Rejonowego Poznań Stare Miasto w Poznaniu, II K 1228/08 Sądu Rejonowego Wrocław Śródmieście, VIII K 548/08 Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu, VI K 134/10 Sądu Okręgowego w Koszalinie, III K 62/10 Sądu Okręgowego w Poznaniu

- dane o karalności z Krajowego Rejestru Karnego – k. 36-38
- opinia o skazanym Dyrektora Zakładu Karnego w K.wraz z danymi z CZSW BIS o orzeczeniach i osadzeniach – k. 53-57
- dane osobo – poznawcze, dane o karalności, wywiady środowiskowe, opinie zawarte w aktach głównych i wykonawczych spraw: V K 293/96 Sądu Rejonowego w Poznaniu, V K 503/96 Sądu Rejonowego w Poznaniu, V K 1468/97 Sądu Rejonowego w Poznaniu, V K 636/99 Sądu Rejonowego w Poznaniu, VI K 560/01 Sądu Rejonowego w Poznaniu, II K 499/03 Sądu Rejonowego w Śremie, XXIII 296/04 Sądu Rejonowego w Poznaniu, III K 1587/08 Sądu Rejonowego Poznań Stare Miasto w Poznaniu, II K 1228/08 Sądu Rejonowego Wrocław Śródmieście, VIII K 548/08 Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu, VI K 134/10 Sądu Okręgowego w Koszalinie, III K 62/10 Sądu Okręgowego w Poznaniu
- wniosek i wyjaśnienia skazanego k. 2-3, 179-180.

Dokumenty powyższe ujawniono na rozprawie w trybie art. 393 § 1 i 2 i 3 k.p.k. i art. 394 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 574 k.p.k. za zgodą stron w całości bez odczytywania (k. 180-181).

Okoliczności faktyczne niniejszej sprawy pozostawały całkowicie bezsporne i wynikały ze wskazanych powyżej dokumentów, których wiarygodność i prawdziwość danych w nich zawartych nie zostały przez żadną ze stron zakwestionowane, a i Sąd Okręgowy nie znalazł żadnych podstaw, by uczynić to z urzędu.

Zaznaczyć należy także w tym miejscu, że na rozprawie głównej obecne strony zgodnie wniosły o objęcie postępowaniem o wydanie wyroku łącznego jedynie kar pozbawienia wolności wymierzonych poszczególnymi wyrokami, jakie zapadły wobec R. M. (1).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 569 § 1 k.p.k. Sąd wydaje wyrok łączny, gdy spełnione są warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów. Wymogi materialne wydania wyroku łącznego konstytuuje norma wyrażona w art. 85 k.k. – jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw zanim zapadł pierwszy wyrok, choćby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju, bądź inne kary podlegające łączeniu, Sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa.

Ponadto zaznaczyć należy, iż zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2005r. I KZP 36/04 (OSNKW 2005/2/13), zawarty w art. 85 k.k. zwrot „zanim zapadł pierwszy wyrok, choćby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw”, odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstw. Zważyć jednak należy, iż zasada, o której mowa w art. 85 k.k., odnosząca się do pierwszego chronologicznie wyroku, nie stoi na przeszkodzie łączeniu kar orzeczonych za przestępstwa popełnione po wydaniu tego „pierwszego wyroku”, jeżeli ustalili się kolejny możliwy zbieg realny przestępstw przy spełnieniu warunków z art. 85 k.k. Oczywiście i w tym przypadku punktem wyjściowym orzekania o karze łącznej będzie chronologicznie „pierwszy wyrok”, zamykający daną grupę przestępstw pozostających w zbiegu.

Przystępując w dalszej kolejności do rozważań odnośnie warunków do orzeczenia kary łącznej wobec skazanego R. M. (1), Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności pragnie zauważyć, iż na skutek wejścia w dniu 8 czerwca 2010 r. w życie ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy – Kodeks karny wykonawczy, ustawy – Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 98, poz. 625), zmianie uległy przepisy Kodeksu karnego normujące zasady orzekania kar łącznych, w tym wyrokiem łącznym. Sąd Okręgowy musiał więc rozważyć, jaki stan prawny winien znaleźć zastosowanie w sprawie skazanego R. M. (1). Wszystkie popełnione przez niego przestępstwa, za które wymierzono kary, co do których Sąd się wypowiedział w niniejszym postępowaniu, miały miejsce bowiem przed dniem 8 czerwca 2010r. W tym celu należało najpierw ustalić normę prawa intertemporalnego rozstrzygającą tę sytuację, a następnie normę tę zastosować. Zgodnie z art. 12 wymienionej wyżej ustawy nowelizacyjnej, w razie wątpliwości, czy stosować przepisy dotychczasowe, czy przepisy w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się przepisy nowe. Równocześnie według art. 4 § 1 k.k., jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Powstało zatem pytanie, który z wymienionych przepisów statuuje normę właściwą dla rozstrzygnięcia kwestii intertemporalnej w sprawie R. M. (1). Zdaniem Sądu rozstrzygnięcie powstałego w niniejszej sprawie problemu intertemporalnego powinno nastąpić w oparciu o art. 4 § 1 k.k., a nie art. 12 ustawy nowelizacyjnej, przemawia bowiem za tym ugruntowana w orzecznictwie wykładnia tego pierwszego (i to jeszcze w czasie obowiązywania Kodeksu karnego z 1969 r.), z którą Sąd w tym składzie zgadza się, a zgodnie z którą ma on niewątpliwie zastosowanie także w sytuacjach orzekania o karze łącznej, również w wyroku łącznym. Stanowisko takie zaprezentował Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 lutego 1995 r. w sprawie o sygn. II KRN 2/95 (OSNKW z 1995 r., z. 3-4, poz. 17), w którym stwierdził, iż „niezależnie od stosowanej przez sąd wydający wyrok łączny zasady kształtowania kary łącznej (absorpcji całkowitej, częściowej czy też kumulacji), sąd ten – w tym zakresie – na nowo dokonuje aktu wymiaru kary zwanej w tym wypadku karą łączną. Zatem winien z jednej strony respektować prawomocność "łączonych" wyroków (i dlatego też nie wolno mu w tym trybie dokonywać korekt w zakresie wymiaru kar orzeczonych za poszczególne czyny prawomocnie osądzone), ale z drugiej strony również ewentualną zmianę stanu prawnego, jeśli zmiana ta dotyczy na nowo kształtowanych – w myśl reguł wyznaczonych w art. 67-71 k.k. – składników wymiaru kary i jest to zmiana korzystna dla oskarżonego (np. korzystniejsze tzw. przeliczniki, wyższy próg wymagany dla orzeczenia kary zastępczej)”. Wymierzanie kary łącznej w wyroku łącznym jest niewątpliwie orzekaniem o odpowiedzialności karnej za przestępstwa. W art. 4 § 1 k.k. nie ma zaś mowy o orzekaniu o sprawstwie i winie, tylko o orzekaniu. Nie ulega więc wątpliwości, że zakresem jego zastosowania zostało objęte każde orzekanie o odpowiedzialności karnej za przestępstwo, także w zakresie kary przy wydawaniu wyroku łącznego. Takie też stanowisko wynika zresztą wprost z najnowszej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego i Sądów Apelacyjnych. Przywołać można chociażby w tym względzie wyrok z dnia 6 grudnia 2012 r. w sprawie o sygn. V KK 364/12 (LEX nr 1231661), w którym Sąd Najwyższy stwierdził wprost, iż „kara łączna jest instytucją prawa karnego materialnego i w związku z tym należy rozpatrywać ją w płaszczyźnie art. 4 § 1 k.k. Możliwość wymierzenia kary łącznej w wyroku łącznym na podstawie art. 89 § 1a k.k., zgodnie z regułą prawa temporalnego zawartą w art. 4 § 1 k.k., dotyczy skazań za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania popełnione po dniu 7 czerwca 2010 r.”, czy też wyroki z dnia 22 listopada 2012 r. w sprawie o sygn. V KK 290/12 (LEX 1228653), z dnia 12 września 2012 r. w sprawie o sygn. V KK 85/12 (LEX nr 1220975), z dnia 8 listopada 2011 r. w sprawie o sygn. IV KK 171/11 (LEX nr 1044052), z dnia 12 października 2011 r. w sprawie o sygn. V KK 275/11 (LEX nr 1044078), uchwałę składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2013r. I KZP 13/13 (opubl. OSN Izba Karno i Wojskowa z 2013r. zeszyt 12 poz. 100) i z dnia 15 czerwca 2011 r. w sprawie o sygn. II KK 108/11 (LEX nr 847137), a także wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie o sygn. II AKa 234/12 (LEX 1246772).

Powyzsza ugruntowana linia orzecznictwa, z którą Sąd Okręgowy w tym składzie w pełni się zgadza, potwierdza pogląd, że w kwestiach intertemporalnych z zakresu wymierzania kary łącznej stosuje się art. 4 § 1 k.k. Skoro bowiem przedmiotem postępowania w tej kwestii jest również odpowiedzialność karna (tyle, że łączna), to orzekanie o karze łącznej niewątpliwie znajduje się w zakresie zastosowania wynikającej z art. 4 § 1 k.k. normy.

Reasumując, w niniejszej sprawie, Sąd orzekł w oparciu o stan prawny sprzed nowelizacji kodeksu karnego, która weszła w życie w dniu 8 czerwca 2010 r., z tym, że zastosowano jedynie odnośnie kary łącznej grzywny wymierzonej w punkcie 1 wyroku łącznego zasadę ukształtowaną przepisem art. 86 § 2a k.k. wymierzaniu kary łącznej grzywny kwotowo, jeżeli chociażby jedna z podlegających łączeniu grzywien jest wymierzona kwotowo. Zdaniem Sądu bowiem w tym zakresie powołany nowy przepis wypełnił istniejącą lukę i ponieważ wcześniej nie była ta sytuacja uregulowana, a jedynie praktyka orzecznicza wypracowała model orzekania w tym zakresie, uznać należy, iż zastosowanie obecnie ma przepis art. 86 § 2a k.k. w każdej sytuacji łączenia grzywien, jeżeli chociażby jedna z łączonych kar jest określona kwotowo.

W myśl art. 86 § 1 k.k. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 czerwca 2010r.- Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 540 stawek dziennych grzywny, 18 miesięcy ograniczenia wolności albo 15 lat pozbawienia wolności; kara łączna grzywny określonej w art. 71 § 1 nie może przekraczać 180 stawek dziennych - jeżeli jest ona związana z zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności oraz nie może przekraczać 90 stawek dziennych - jeżeli jest ona związana z zawieszeniem wykonania kary ograniczenia wolności. Zważywszy zatem, że w myśl art. 86 § 1 k.k. – w brzmieniu obowiązującym od dnia 8 czerwca 2010r. - „Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 15 lat pozbawienia wolności; karę ograniczenia wolności wymierza się w miesiącach i latach. Kara łączna grzywny określonej w art. 71 § 1 nie może przekraczać 270 stawek dziennych - jeżeli jest ona związana z zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności oraz nie może przekraczać 135 stawek dziennych - jeżeli jest ona związana z zawieszeniem wykonania kary ograniczenia wolności”, to stwierdzić należało, iż poprzednio obowiązująca ustawa (w zakresie przepisu art. 86 § 1 k.k.) jest względniejsza dla skazanego.

Zastrzec na wstępie trzeba także, iż celem postępowania w sprawie o wydanie wyroku łącznego jest nie tyle polepszenie sytuacji skazanego, ale jej uporządkowanie. To zaś, czy lub w jakim zakresie wymiar orzeczonej kary łącznej będzie skutkiem absorpcji kar mniej surowych przez najsurowszą albo skutkiem kumulacji wszystkich podlegających łączeniu kar jednostkowych zależy od okoliczności, o których poniżej. Godzi się bowiem wyjaśnić, iż nie można zgodzić się z poglądem, że interes ten polega na orzekaniu kary łącznej w sposób maksymalnie korzystny dla skazanego.

W świetle wymienionych powyżej przesłanek warunkujących wydanie wyroku łącznego, Sąd poddał analizie dotychczasowe skazania R. M. (1).

Wskazać należy przede wszystkim, iż w stosunku do R. M. (1), skazanego prawomocnymi wyrokami wyżej wymienionymi w części historycznej wyroku łącznego, zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej zgodnie z dyrektywami jej wymiaru, określonymi w przepisach art. 85 i 86 § 1 k.k. po myśli art. 569 § 1 i 2 k.p.k. w odniesieniu do przestępstw osądzonych prawomocnymi wyrokami wydanymi w sprawach o sygn. akt:

- V K 293/96, V K 503/96 i V K 636/99 (jeden zbieg przestępstw - w zakresie kary łącznej grzywny),
- II K 499/03, XXIII K 296/04 i III K 62/10 – w odniesieniu do kary orzeczonej za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. (drugi zbieg przestępstw - w zakresie kary łącznej pozbawienia wolności),
- II K 1228/08 i III K 62/10 – w odniesieniu do kar orzeczonych za trzy przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. i z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (trzeci zbieg przestępstw- w zakresie kary łącznej pozbawienia wolności).

Formalnie warunki z art. 85 i 86 § 1 k.k. do orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności zachodziły także w odniesieniu do przestępstw osądzonych prawomocnymi wyrokami wydanymi wobec R. M. (1) w sprawach o sygn. akt VI K 560/01 i VIII K 548/08, jednak w tym zakresie Sąd umorzył postępowanie, o czy szerzej mowa będzie w dalszej części uzasadnienia, a to z uwagi na brak podstaw w świetle przesłanek z art. 69 k.k. do warunkowego zawieszenia skazanemu wykonania kary łącznej pozbawienia wolności w trybie art. 89 § 1 k.k., mającym zastosowanie w niniejszej

sprawie w zw. z art. 4 § 1 k.k., tj. w brzmieniu obowiązującym przed 8 czerwca 2010r., jako przepisem korzystniejszym dla skazanego.

Warunki formalne do orzeczenia kary łącznej określone w art. 85 i 86 § 1 k.k. nie zachodzą natomiast w odniesieniu do przestępstw osądzonych prawomocnymi wyrokami wydanymi w sprawach o sygn. akt V K 1468/97 Sądu Rejonowego w Poznaniu i II K 134/10 Sądu Okręgowego w Koszalinie.

Z analizy przedstawionych do połączenia wyroków, wymienionych wyżej w punktach od I do IX, wynika bowiem, iż pierwszy chronologicznie wyrok zapadł wobec skazanego R. M. (1) w dniu 14 marca 1996 r. (wyrok Sądu Rejonowego w Poznaniu w sprawie o sygn. akt V K 293/96 opisany wyżej w punkcie **I**) i wymierzono mu wówczas karę grzywny w kwocie 5000 zł. Badając natomiast daty popełnienia przez skazanego kolejnych przestępstw stwierdzić należy, iż przed datą wydania wyżej opisanego pierwszego wyroku skazany popełnił:

- w okresie od września 1992 roku do maja 1993 roku trzy przestępstwa: z art. 18 § 1 d k.k. w zw. z art. 265 § 2 d k.k. w zw. z art. 267 d k.k. w zw. z art. 10 § 2 d k.k. i w zw. z art. 58 d k.k.; z art. 18 § 2 d k.k. w zw. z art. 265 § 2 d k.k. w zw. z art. 267 d k.k. w zw. z art. 10 § 2 d k.k. i w zw. z art. 58 d k.k.; z art. 265 § 2 d k.k. w zw. z art. 58 d k.k., za które wymierzono mu trzy kary jednostkowe grzywny w kwotach po 2000 zł, a w miejsce jednostkowych w/w trzech kary grzywny wymierzono łączną karę grzywny w kwocie 5000,00 zł - osądzone w sprawie Sądu Rejonowego w Poznaniu o sygn. akt V K 503/96 – wyrok z dnia 4 października 1996 roku, opisany wyżej w punkcie **II**,

- a także w sierpniu 1995 roku przestępstwo z art. 291 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę grzywny w wymiarze 40 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 50 zł - osądzone w sprawie Sądu Rejonowego w Poznaniu o sygn. akt V K 636/99 – wyrok z dnia 13 stycznia 2000 roku, opisany wyżej w punkcie **IV**;

wobec czego możliwe było połączenie wymierzonych za te przestępstwa kar grzywny.

Natomiast przestępstwa osądzone pozostałymi wyrokami, tj. w sprawach o sygn. akt V K 1468/97 Sądu Rejonowego w Poznaniu, VI K 560/01 Sądu Rejonowego w Poznaniu, II K 499/03 Sądu Rejonowego w Śremie, XXIII 296/04 Sądu Rejonowego w Poznaniu, III K 1587/08 Sądu Rejonowego Poznań Stare Miasto w Poznaniu, II K 1228/08 Sądu Rejonowego Wrocław Śródmieście, VIII K 548/08 Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu, VI K 134/10 Sądu Okręgowego w Koszalinie, III K 62/10 Sądu Okręgowego w Poznaniu, opisane wyżej w punktach **III**, **V - XI**, zostały popełnione już po wydaniu wyroku w sprawie o sygn. akt V K 293/96 i nie kwalifikowały się do połączenia z karą wymierzoną tym wyrokiem i wyrokami w sprawach V K 503/96 i V K 636/99, zwłaszcza, że w większości tych wyroków – poza sprawą V K 1468/97 – wymierzono inną rodzajowo karę, a mianowicie pozbawienia wolności.

Kolejnym chronologicznie wyrokiem, jak zapadł wobec skazanego R. M. (1) był wyrok Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 5 listopada 1997 roku w sprawie o sygn. akt V K 1468/97, którym osądzono przestępstwo popełnione przez skazanego w dniu 27 czerwca 1997r. (opisany wyżej w punkcie **III**). Badając jednak daty popełnienia przez skazanego kolejnych przestępstw stwierdzić należy, iż przed datą wydania wyżej opisanego wyroku skazany nie popełnił żadnego przestępstwa, oprócz oczywiście przestępstw wchodzących w zbieg opisany wyżej (V K 293/96, V K 503/96 i V K 636/99). Wyroki wydane w sprawach wymienionych wyżej w punktach od V do XI dotyczą bowiem przestępstw popełnionych już po wydaniu wyroku w sprawie V K 1468/97. Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 572 k.p.k. w zw. z art. 85 a contrario k.k. umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego wobec skazanego R. M. (1) odnośnie wyroku wymienionego wyżej w punkcie **III** (sygn. akt V K 1468/97 Sądu Rejonowego w Poznaniu) z uwagi na brak warunków do wydania wyroku łącznego (punkt 11 wyroku).

Zważyć jednak należy, iż zasada, o której mowa w art. 85 k.k., odnosząca się do pierwszego chronologicznie wyroku, nie stoi na przeszkodzie łączeniu kar orzeczonych za przestępstwa popełnione po wydaniu tego „pierwszego wyroku”, jeżeli ustali się kolejny możliwy zbieg realny przestępstw przy spełnieniu warunków z art. 85 k.k., przy czym i w tym przypadku punktem wyjściowym orzekania o karze łącznej będzie chronologicznie „pierwszy wyrok”, zamykający daną grupę przestępstw pozostających w zbiegu.

Takim kolejnym „pierwszym” wyrokiem (poza zbiegiem wyżej opisanym) w sprawie przeciwko R. M. (1) jest wyrok, który zapadł w dniu 14 sierpnia 2001 r. (wyrok Sądu Rejonowego w Poznaniu o sygn. akt VI K 560/01 opisany wyżej w punkcie V), którym wymierzono skazanemu za pięć przestępstw z art. 193 § 1 k.k., z art. 288 § 2 k.k., z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. i w zw. z art. 11 § 2 k.k., z art. 288 § 1 k.k., z art. 157 § 1 k.k. popełnionych – odpowiednio – w dniach 4 października 2000 r. i w dniu 11 października 2000 r. kary jednostkowe pozbawienia wolności w wymiarze: 6 miesięcy, jeden rok, 8 miesięcy, jeden rok i 4 miesiące, jeden rok i 6 miesięcy, a w ich miejsce następnie orzeczono łączną karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (przy czym postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 1 grudnia 2009 roku warunkowo przedterminowo zwolniono skazanego z okresem próby do 1 grudnia 2011 r., a postanowieniem z dnia 30 maja 2012r. odwołano warunkowe przedterminowe zwolnienie). Badając daty popełnienia przez skazanego kolejnych przestępstw stwierdzić należy, że przed dniem 14 sierpnia 2001 r., czyli przed datą wydania wyroku w sprawie VI K 560/01, zostało popełnione w okresie od sierpnia 2000r. do 16 stycznia 2001r. przestępstwo z art. 258 § 3 k.k. osądzone w sprawie Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu o sygn. akt V III K 548/08 – wyrok z dnia 30 sierpnia 2010 roku (zmieniony wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu w sprawie o sygn. akt XVII Ka 65/11 z dnia 10 listopada 2011r.), opisany wyżej w punkcie IX, którym wymierzono R. M. (1) karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 5 lat i oddano go pod dozór kuratora sądowego i nie zarządzono dotychczas wykonania tej kary, wobec czego możliwe było formalnie – z punktu widzenia przesłanek z art. 85 i 86 § 1 k.k. - połączenie wymierzonych za te przestępstwa kar pozbawienia wolności.

Z uwagi na fakt, że R. M. (1) wszystkie przestępstwa, za które został skazany w sprawach VI K 560/01 i VIII K 548/08 popełnił przed wejściem w życie nowelizacji z dnia 5.11.2009 r. (Dz. U. Nr 206, poz. 1589), na podstawie art. 4 § 1 k.k., należy stosować przepisy w ówczesnym brzmieniu, jako względniejsze dla sprawcy – „Wymierzenie kary łącznej w wyroku łącznym podlega regułom art. 4 § 1 k.k.” (wyrok SN z dnia 8.11.2011 r. IV KK 171/11). W związku z tym należy stwierdzić, że zgodnie z art. 89 § 1 k.k. w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności, ograniczenia wolności albo grzywny z warunkowym zawieszeniem i bez warunkowego zawieszenia ich wykonania sąd może (w wyroku łącznym – zmiana dodana przywołana wyżej nowelizacją) warunkowo zawiesić wykonanie kary łącznej, jeżeli zachodzą przesłanki określone w art. 69. Przepis art. 89 § 1 k.k. – w brzmieniu obowiązującym do 8 czerwca 2010r. - pozwalał zatem warunkowo zawiesić wykonanie kary łącznej, jeśli przynajmniej jedna z kar jednostkowych orzeczona została z warunkowym zawieszeniem jej wykonania; konieczne jest jednak spełnienie przesłanek z art. 69 k.k. „Nie ma podstaw do wymierzenia kary łącznej, w sytuacji gdy za dwa zbiegające się przestępstwa wymierzono karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania oraz karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, a nie są spełnione przesłanki określone w art. 69 k.k.” (por. wyrok SN z dnia 5.10. 2004 r., V KK 224/04, OSNKW 2004, nr 10, poz. 98). Przesłankami określonymi w art. 69 k.k. są natomiast: pozytywna prognoza kryminologiczna oraz wymierzenie kary pozbawienia wolności nie przekraczającej 2 lat. Ponieważ zaś nowy przepis art. 89 § 1a k.k. (dodany nowelizacją ustawy Kodeks karny i obowiązujący od 8 czerwca 2010r.) pozwala w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania orzec w wyroku łącznym karę łączną pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, uznać należało, iż w stosunku do skazanego R. M. (1) korzystniejsze, względniejsze są przepisy art. 89 k.k. sprzed nowelizacji, zastosowane z tego powodu w niniejszej sprawie.

Zauważyć jednak należy, że w wyroku wskazanym w punkcie IX (o sygn. akt VIII K 548/08) wykonanie orzeczonej kary łącznej 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności zostało warunkowo zawieszono na okres 5 lat próby (i jak ustalono nie zarządzono wykonania tej kary do dnia wydania niniejszego wyroku), zaś w wyroku opisanym w punkcie V (o sygn. akt VI K 560/01) orzeczono łączną karę bezwzględną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności łącząc kary jednostkowe pozbawienia wolności w wymiarze: 6 miesięcy, jeden rok, 8 miesięcy, jeden rok i 4 miesiące, jeden rok i 6 miesięcy. Jednak pomimo istnienia formalnych warunków do orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności z art. 85 k.k. odnośnie kar orzeczonych wyrokiem sygn. akt VI K 560/01 i za przestępstwo osądzone wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu w sprawie o sygn. akt VIII K 548/08, bo wszystkie te przestępstwa zostały popełnione przed wydaniem pierwszego z tych wyroków tj. wyroku z dnia 14 sierpnia 2001r. sygn. akt VI K 560/01, to zdaniem Sądu nie zostały spełnione warunki z art. 69 k.k., aby zastosować regułę orzekania kary łącznej z art. 89 § 1 k.k. Kara pozbawienia wolności w sprawie VIII K 548/08

wymierzona została bowiem z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i nie zostało dotąd zarządzone jej wykonanie, a w sprawie sygn. akt VI K 560/01 wymierzono skazanemu kary bezwzględnego pozbawienia wolności. Wobec dotychczasowego sposobu życia skazanego brak jest zdaniem Sądu przesłanek do uznania, że w przypadku zawieszenia kary łącznej, obejmującej powyższe kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem i bez warunkowego zawieszenia, będzie to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary i zapobiegnie jego powrotowi do przestępstwa. Byłoby to niewątpliwie niesłuszne premiowanie sprawcy popełniającego więcej przestępstw, sprzeczne z zasadami wymiaru kary i niesprawiedliwe w odczuciu społecznym. Oczywiście skazany będzie mógł domagać się ponownie wydania wyroku łącznego w odniesieniu do kary pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie VIII K 548/08 oraz za przestępstwa osądzone w sprawie VI K 560/01, jeżeli Sąd zarządzi wykonanie kary pozbawienia wolności w sprawie VIII K 548/08. Zważyć należy, iż zgodnie z art. 89 § 1 k.k. w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności, ograniczenia wolności lub grzywny z warunkowym zawieszeniem i bez warunkowego zawieszenia ich wykonania sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary łącznej, jeżeli zachodzą przesłanki określone w art. 69 k.k. Zaznaczyć należy w tym miejscu, że Sąd zastosował w niniejszej sprawie w myśl art. 4 § 1 k.k. ustawę obowiązującą poprzednio odnośnie brzmienia art. 89 k.k., jako względniejszą, gdyż w czasie orzekania w niniejszej sprawie obowiązuje ustawa inna, niż w czasie popełnienia przestępstw osądzonych wyrokami objętymi postępowaniem o wydanie wyroku łącznego, a stare brzmienie ustawy (sprzed 8 czerwca 2010r.) jest względniejsze dla sprawcy z uwagi na obowiązujący nowy przepis art. 89 tj. § 1a zgodnie z którym, w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania sąd może w wyroku łącznym orzec karę łączną pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. W tym miejscu należy zauważyć, że zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem połączenie w wyroku łącznym kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania z karą lub karami pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia wykonania jest możliwe wyłącznie w sytuacji, gdyby sąd orzekający zdecydował się na warunkowe zawieszenie kary łącznej pozbawienia wolności (tak m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 11.07.2008 r. o sygn. akt III KK 82/08, wyrok Sądu Najwyższego z 26.11.2008 r. o sygn. akt III KK 317/08). W konsekwencji zadaniem Sądu było dokonanie na rozprawie oceny, czy wobec obu skazań nadających się do połączenia (tj. zapadłych w sprawie VI K 560/01 i w sprawie VIII K 548/08) zachodzą przesłanki z art. 69 k.k. – warunkujące możliwość warunkowego zawieszenia kary łącznej pozbawienia wolności. Przesłanki warunkowego zawieszenia wykonania kary określone w art. 69 k.k. sprowadzają się do tego, że sąd może zastosować tę instytucję w wypadku orzeczenia kary pozbawienia wolności nie przekraczającej 2 lat, kary ograniczenia wolności lub grzywny orzeczonej jako kara samoistna, jeżeli jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Innymi słowy, podstawową przesłanką stosowania omawianej instytucji jest pozytywna prognoza, wyrażająca się w przekonaniu sądu, że sprawca wykona nałożone obowiązki próby i nie powróci do przestępstwa, a zatem wykonanie wymierzonej mu kary nie jest konieczne, zaś druga przesłanka związana jest z rodzajem i wysokością kary – w przypadku kary pozbawienia wolności jej wysokość nie może przekroczyć dwóch lat, aby można było ją warunkowo zawiesić. W związku z powyższym, przechodząc do oceny przesłanek z art. 69 k.k., Sąd w powyżej opisanej sytuacji skazanego R. M. (1), rozpoczął od ustalenia prognozowanej wysokości kary łącznej pozbawienia wolności. Zgodnie z treścią art. 86 § 1 k.k. Sąd wymierzając karę łączną ma wyznaczone granice jej wymiaru. Granicę dolną stanowi najwyższa z wymierzonych kar, natomiast granicę górną stanowi suma kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa. Z powyższego wynika, iż kara łączna może być wymierzona przy zastosowaniu zasady absorpcji, zasady kumulacji lub zasady asperacji – częściowej absorpcji i częściowej kumulacji. W orzecznictwie podkreśla się, iż kara łączna w wyroku łącznym nie może stwarzać większej dolegliwości od tej, jaka wiązałyby się z kolejnym wykonaniem poszczególnych wyroków podlegających łączeniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z 06.10.2000r. III KKN 340/00). Nie oznacza to jednak, iż kara łączna ma przynosić skazanemu oczekiwaną przez niego korzyść. Kary łącznej nie można traktować jako instytucji mającej na celu łagodzenie prawno-karnych konsekwencji dla sprawcy kilku przestępstw, czy też instytucji traktowanej jako „swego rodzaju ustawowe złagodzenie kary” (zob. P. Kardas, w: Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Tom I. Wydanie II, pod red. A. Zolla, Kraków 2004r., s. 1115). Instytucja kary łącznej nie jest instrumentem łagodzenia orzeczonych za pozostające w zbiegu przestępstwa kar, zaś sam fakt pozostawiania dwóch lub więcej przestępstw w zbiegu nie stanowi okoliczności łagodzącej. Owszem normatywna istota regulacji dotyczącej kary łącznej sprowadza się do stworzenia podstaw do racjonalnego i humanitarnego stosowania kar (art. 3 k.k.) w wypadku popełnienia przez tego samego sprawcę kilku przestępstw pozostających

w zbiegu realnym. Jednak nie można zapomnieć, iż kara łączna jest orzekana wobec sprawcy, który popełnił dwa lub więcej przestępstw, a to z kolei jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającej za orzeczeniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 20.10.2001r., II Aka 154/01, Prok. i Pr. 2002r., z. 4, poz. 26). Orzekając karę łączną w warunkach wyroku łącznego, Sąd winien kierować się względami, jak przy orzekaniu kary łącznej w wypadku jednoczesnego osądzenia kilku czynów. Trzeba przy tym pamiętać, iż wymierzając karę łączną nie można poddawać ponownej analizie i uwzględniać okoliczności, które legły u podstaw wymiaru poszczególnych kar jednostkowych. Sąd powinien natomiast przede wszystkim rozważyć, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono kary podlegające łączeniu, zachodzi ścisły związek przedmiotowo – podmiotowy (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z 07.10.2002r., II KK 270/02) oraz bliskość czasowa. Winno się nadto uwzględnić okoliczności, jakie zaszły już po wydaniu poprzednich wyroków, przede wszystkim mieć na uwadze proces resocjalizacji skazanego, a także względy indywidualno - i generalno - prewencyjne. Analizując związki łączące realnie zbiegające się przestępstwa trzeba pamiętać, iż kara łączna winna być wymierzona przy zastosowaniu zasady absorpcji im większa zachodzi łączność przedmiotowa i bliskość czasowa pomiędzy poszczególnymi przestępstwami lub wtedy, gdy jedno z pozostających w zbiegu przestępstw zdecydowanie dominuje nad pozostałymi. Ponadto niezależnie od możliwości zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji, asperacji, jak i zasady pełnej kumulacji, oparcie wymiaru kary na zasadzie absorpcji lub kumulacji traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia, stąd priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji (P. Kardas, w: Kodeks karny..., s.1137 op. cit.). W przedmiotowej sprawie, oceniając związki zachodzące między realnie zbiegającymi się przestępstwami zauważyć należy, że przedmioty ochrony przestępstw z wyroków opisanych w punktach V i IX są różne tj. wolność, mienie, zdrowie człowieka, porządek publiczny. Przestępstwa z wyroku opisanego w punkcie V zostały przez skazanego popełnione w dniach 4 i 11 października 2000r., zaś przestępstwa objętego wyrokiem opisanym w punkcie IX skazany dopuścił się w okresie od sierpnia 2000r. do 16 stycznia 2001r. W konsekwencji związki przedmiotowe łączące realnie zbiegające się przestępstwa nie są ściśle, realnie zbiegające się przestępstwa nie są bowiem jednorodnjowe, ponadto czas ich popełnienia nie pokrywa się. Dokonana analiza sprzeciwiała się więc zastosowaniu zasady absorpcji, a bardziej skłaniała ku zasadzie asperacji przy prognozowaniu wysokości kary łącznej za te zbiegające się przestępstwa. Biorąc pod uwagę całokształt okoliczności w przedmiotowej sprawie, Sąd uznał, iż w przypadku ewentualnego połączenia kar orzeczonych za zbiegające się przestępstwa wyżej wskazane słusznym byłoby zastosowanie zasady pośredniej między kumulacją, a absorpcją. Zatem możliwa do wymierzenia kara łączna pozbawienia wolności orzeczona za zbiegające się przestępstwa opisane w punktach V i IX niniejszego wyroku oscyłowałaby w granicach od 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności (najwyższa z wymierzonych kar w sprawie VIII K 548/08) do 6 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności (suma wszystkich kar jednostkowych orzeczonych w sprawach VI K 560/01 i VIII K 548/08). Obiektywnie więc, Sąd miałby możliwość wymierzenia kary nie przekraczającej 2 lat pozbawienia wolności, jednak zdaniem Sądu w niniejszej sprawie karą łączną słuszną i sprawiedliwą, uwzględniając różnorodne rodzajowo zbiegające się przestępstwa, byłaby kara łączna w wymiarze powyżej 2 lat pozbawienia wolności (uwzględniając także karę łączną wymierzoną w sprawie VI K 560/01 i wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności), a to sprawie także, iż nie ma możliwości warunkowego zawieszenia wykonania tak orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności, ukształtowanej w myśl art. 89 § 1 k.k. w zw. z art. 69 k.k. W ocenie Sądu wobec skazanego R. M. (1)brak podstaw aby sformułować na tyle pozytywną prognozę kryminologiczną, mimo treści opinii Dyrektora ZK w K., aby znaleźć przesłanki pozwalające na warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności. Na to dobrodziejstwo zasługują bowiem jedynie sprawcy, co do których istnieje pozytywna prognoza resocjalizacyjna na przyszłość. Ich dotychczasowa postawa i sposób życia muszą zatem wskazywać na to, że mimo niewykonania kary, zostaną osiągnięte jej cele, a w szczególności sprawca nie powróci ponownie na drogę przestępstwa. Zauważyć natomiast należy, iż skazany R. M. (1)był w przeszłości jedenaście razy karany. Jednocześnie należy także zauważyć, iż wobec skazanego zastosowano już w wyroku Sądu Rejonowego w Śremie o sygn. akt II K 499/03 dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia kary, jednak postanowieniem Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 5 kwietnia 2006r. sygn. akt II Ko 57/06 zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności, a w sprawie VI K 560/01, której dotyczy rozważany zbieg przestępstw, odwołano skazanemu warunkowe przedterminowe zwolnienie. Jak wynika z powyższego skazany nie skorzystał z szansy danej mu wykonania kar z tych wyroków w warunkach wolnościowych, zatem w ocenie Sądu nie sposób uznać, że kolejne skorzystanie z dobrodziejstwa w postaci wspomnianego środka probacyjnego okaże

się wystarczające dla zrealizowania celów kary wobec skazanego. O braku podstaw do sformułowania zdecydowanie pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec skazanego, mimo aktualnie względnie pozytywnej opinii dyrektora jednostki penitencjarnej, świadczy także zachowanie skazanego w czasie korzystania przez niego z warunkowego przedterminowego zwolnienia, kiedy to popełnił dwa przestępstwa, o czym świadczy skazujący wyrok wydany w sprawie II K 134/10. Powyższe świadczy o braku w stosunku do skazanego jednoznacznie pozytywnej prognozy pozwalającej na zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary w myśl art. 69 k.k. w zw. z art. 89 § 1 k.k. Popelnienie w okresie próby, związanym z warunkowym przedterminowym zwolnieniem, podobnych przestępstw umyślnych przez skazanego stanowi przejaw rażącego naruszenia porządku prawnego, a tym samym sprzeciwia się formułowaniu pozytywnej prognozy kryminologicznej i warunkowemu zawieszeniu wykonania kary łącznej w niniejszej sprawie. W związku z powyższym Sąd uznał, iż ze względu na niemożność sformułowania wobec skazanego pozytywnej prognozy kryminologicznej nie jest możliwe wymierzenie skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności za zbiegające się przestępstwa osądzone w sprawach VI K 560/01 i VIII K 548/08 w wymiarze równym albo poniżej 2 lat i z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i w konsekwencji umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego w odniesieniu do kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec skazanego R. M. (1) wyrokami wskazanymi wyżej w punktach **V** (o sygn. akt VI K 560/01 Sądu Rejonowego w Poznaniu) i **IX** (o sygn. akt VIII K 548/08 Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu), a to na podstawie art. 85 k.k. i art. 89 § 1 a contrario k.k. w zw. z art. 69 § 1 i 2 a contrario k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i art. 572 k.p.k.

Natomiast przestępstwa osądzone pozostałymi wyrokami, tj. w sprawach o sygn. akt II K 499/03, XXIII K 296/04, II K 1228/08, II K 134/10 i III K 62/10, opisane wyżej w punktach **VI – VIII, X i XI**, zostały popełnione już po wydaniu wyroku w sprawie o sygn. akt VI K 560/01 i nie kwalifikowały się do połączenia z karą wymierzoną tym wyrokiem i wyrokiem w sprawie VIII K 548/08.

Takim kolejnym „pierwszym” wyrokiem (poza zbiegiem wyżej opisanym) w sprawie przeciwko R. M. (1) jest wyrok, który zapadł w dniu 30 października 2003 r. (wyrok Sądu Rejonowego w Śremie o sygn. akt II K 499/03 opisany wyżej w punkcie **VI**). Badając daty popełnienia przez skazanego kolejnych przestępstw stwierdzić należy, że przed dniem 30 października 2003 r., czyli przed datą wydania wyroku w sprawie II K 499/03, zostało popełnione w dniu 19 września 2003 r. przestępstwo z art. 229 § 3 k.k. osądzone w sprawie Sądu Rejonowego w Poznaniu o sygn. akt XXIII K 296/04 – wyrok z dnia 14 czerwca 2004 roku, opisane wyżej w punkcie **VII**, wobec czego możliwe było połączenie wymierzonych za te przestępstwa kar pozbawienia wolności, co zresztą nastąpiło już w wyroku łącznym wydanym przez Sąd Rejonowy Poznań Stare Miasto w Poznaniu z dnia 31 października 2008 r. w sprawie o sygn. akt III K 1587/08, którym połączono kary pozbawienia wolności w wymiarze 8 miesięcy oraz 8 miesięcy pozbawienia wolności, wymierzając skazanemu łączną karę 11 miesięcy pozbawienia wolności. Zważyć należy jednak, iż po wydaniu w/w wyroku łącznego, wobec skazanego R. M. (1) zapadł w dniu 24 czerwca 2013 r. wyrok w sprawie o sygn. akt III K 62/10 przed Sądem Okręgowym w Poznaniu, którym osądzono m.in. przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. popełnione przez skazanego w okresie od około lutego 2002 roku do około października 2003 roku, a więc przed wydaniem wyroku w sprawie II K 499/03 czyli przed dniem 30 października 2003 r. i wymierzono za to przestępstwo w wyroku III K 62/10 karę jednostkową 10 miesięcy pozbawienia wolności, a zatem możliwe było połączenie wymierzonych za te przestępstwa kar na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w związku z art. 4 § 1 k.k. i art. 569 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 575 § 1 k.p.k. po rozwiązaniu węzła kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 24 czerwca 2013 r. o sygn. akt III K 62/10 oraz węzła kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Poznań Stare Miasto w Poznaniu z dnia 31 października 2008 roku o sygn. akt III K 1587/08.

Rozważając zatem dopuszczalność wydania wobec skazanego R. M. (1) nowego wyroku łącznego, należy stwierdzić, iż w odniesieniu do ciągu skazań objętych wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Poznań Stare Miasto w Poznaniu z dnia 31 października 2008 r. o sygn. akt III K 1587/08, który połączył kary pozbawienia wolności orzeczone w sprawach II K 499/03 i XXIII K 296/04, istniały zdaniem Sądu podstawy do zastosowania art. 575 k.p.k. Zgodnie z tym przepisem - jeżeli po wydaniu wyroku łącznego zachodzi potrzeba wydania nowego wyroku łącznego, z chwilą jego wydania poprzedni wyrok łączny traci moc (§ 1); jeżeli choćby jeden z wyroków stanowiących podstawę wyroku łącznego ulega uchyleniu lub zmianie, wyrok łączny traci moc, a sąd w miarę potrzeby wydaje nowy wyrok łączny (§ 2). Przywołać

należy w tym miejscu pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 1 grudnia 2010r. sygn. III KK 231/10, z którym Sąd Okręgowy w pełni zgadza się, a mianowicie, że użyty w § 1 powołanego artykułu 575 k.p.k. „termin przewidujący utratę mocy poprzedniego wyroku łącznego, nie może być interpretowany li tylko gramatycznie, jako ex lege przełamujący prawomocności wyroków łącznych w tych częściach, które ten przymiot posiadają”. Przywołać należy również pogląd wyrażony w wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 16 czerwca 2011r. w sprawie o sygn. akt II AKa 93/11, w którym wskazano, że „za takim rozumieniem wymienionego przepisu przemawia (...) porządkujący charakter wyroku łącznego, który nie może być tak dalece przeceniany, że prowadzić miałyby to do podporządkowania mu reguł wynikających ze stanu res iudicata. Zasadnym jest zatem przyjęcie, iż w przypadku wystąpienia przesłanek z art. 575 § 1 k.p.k., przewidziana w tym przepisie <utrata mocy> dotyczy nie całego <poprzedniego wyroku łącznego>, a orzeczenia o konkretnej karze łącznej w nim zawartej”.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, przyjęć należało zdaniem Sądu, iż w sprawie R. M. (1) zaistniała potrzeba wydania nowego wyroku łącznego w myśl art. 575 § 1 k.p.k., a to z uwagi na nowe skazanie, które zapadło już po wydaniu wyroku łącznego w sprawie III K 1587/08 i które spełniało jednocześnie warunki z art. 85 k.k., czyli odnośnie kary wymierzonej za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 24 czerwca 2013r. w sprawie o sygn. akt III K 62/10.

Natomiast przestępstwa osądzone pozostałymi wyrokami, tj. w sprawach o sygn. akt II K 1228/08, II K 134/10 i III K 62/10 – w zakresie trzech przestępstw z art. 270 § 1 k.k. i z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., opisane wyżej w punktach **VIII, X i XI pkt 2, 3 i 4**, zostały popełnione już po wydaniu wyroku w sprawie o sygn. akt II K 499/03 i nie kwalifikowały się do połączenia z karą wymierzoną tym wyrokiem i wyrokiem w sprawach XXIII K 296/04 i III K 62/10 – odnośnie kary 10 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k..

Kolejnym „pierwszym” – w rozumieniu art. 85 k.k. - wyrokiem (poza zbiegami wyżej opisanymi) w sprawie przeciwko R. M. (1) jest wyrok, który zapadł w dniu 22 marca 2010 r. (wyrok Sądu Rejonowego Wrocław Śródmieście o sygn. akt **II K 1228/08** opisany wyżej w punkcie **VIII**), którym wymierzono skazanemu za przestępstwo z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i z art. 189 § 2 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. popełnione w okresie od 20 października 2005 roku do 27 października 2005 roku karę 4 lat pozbawienia wolności, a za przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. popełnione w dniu 1 marca 2008 roku - karę 1 roku pozbawienia wolności, w miejsce których to kar jednostkowych pozbawienia wolności wymierzono skazanemu łączną karę 4 lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres tymczasowego aresztowania od 1 do 10 marca 2008 roku. Badając z kolei daty popełnienia przez skazanego kolejnych przestępstw stwierdzić należy, że przed dniem 22 marca 2010 r., czyli przed datą wydania wyroku w sprawie II K 1228/08 zostały popełnione w okresie od 2 do 29 marca 2005 roku, w okresie od 4 do 14 czerwca 2007 i w dniu 29 maja 2007 roku trzy przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. i z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., osądzone wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 24 czerwca 2013r. w sprawie o sygn. akt III K 62/10, opisanym wyżej w punkcie **XI pkt 2, 3 i 4**, za które wymierzono skazanemu jednostkowe kary po 6 miesięcy pozbawienia wolności, wobec czego możliwe było połączenie wymierzonych za te przestępstwa kar jednostkowych pozbawienia wolności, po rozwiązaniu węzła kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 24 czerwca 2013r. o sygn. akt III K 62/10 oraz węzła kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Wrocław Śródmieście z dnia 22 marca 2010 roku o sygn. akt II K 1228/08, a to na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w związku z art. 4 § 1 k.k. i art. 569 § 1 i 2 k.p.k.

Natomiast dwa przestępstwa osądzone wyrokiem Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 10 października 2011 roku w sprawie o sygn. akt II K 134/10, tj. przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. popełnione od początku kwietnia 2010 roku do 21 kwietnia 2010 roku i przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. popełnione w okresie od 21 kwietnia 2010 roku do końca kwietnia 2010 roku, za które wymierzono skazanemu kary jednostkowe 10 i 8 miesięcy pozbawienia wolności i łączną karę 1 roku pozbawienia wolności, opisanym wyżej w pkt **X**, zostały popełnione już po wydaniu wyroku w sprawie o sygn. akt II K 1228/08 i nie kwalifikowały się do połączenia z karami wymierzonymi tym wyrokiem i wyrokiem w sprawie III K 62/10 – odnośnie trzech kar po 6 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. i z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Dlatego Sąd na podstawie art. 572 k.p.k. w zw. z art. 85 a contrario k.k.

umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego wobec skazanego R. M. (1) także odnośnie wyroku wymienionego wyżej w punkcie X (o sygn. akt II K 134/10 Sądu Okręgowego w Koszalinie) z uwagi na brak warunków do wydania wyroku łącznego (punkt 11 wyroku).

Analizując zatem wszystkie prawomocne wyroki, na jakie skazany został R. M. (1), wyżej opisane w pkt od I do XI, zważyć należy, iż spełnione zostały warunki materialne z art. 85 k.k. do orzeczenia jednej kary łącznej grzywny i dwóch kar łącznych pozbawienia wolności w wyroku łącznym.

Zgodnie z treścią art. 86 § 1 k.k. Sąd wymierzając karę łączną ma wyznaczone granice jej wymiaru. Granicę dolną stanowi najwyższa z wymierzonych kar, natomiast granicę górną stanowi suma kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa. Z powyższego wynika, iż kara łączna może być wymierzona przy zastosowaniu zasady absorpcji, zasady kumulacji lub zasady asperacji – częściowej absorpcji i częściowej kumulacji.

W orzecznictwie podkreśla się, iż kara łączna w wyroku łącznym nie może stwarzać większej dolegliwości od tej, jaka wiązałyby się z kolejnym wykonaniem poszczególnych wyroków podlegających łączeniu (wyrok Sądu Najwyższego z 06.10.2000r., III KKN 340/00). Nie oznacza to jednak, iż kara łączna ma przynosić skazanemu oczekiwaną przez niego korzyść. Kary łącznej nie można traktować jako instytucji mającej na celu łagodzenie prawno-karnych konsekwencji sprawcy kilku przestępstw, czy też instytucji traktowanej jako „swego rodzaju ustawowe złagodzenie kary” (P. Kardas, w: Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Tom I. Wydanie II, pod red. A. Zolla, Kraków 2004r., s. 1115). Instytucja kary łącznej nie jest instrumentem łagodzenia orzeczonych za pozostające w zbiegu przestępstwa kar, zaś sam fakt pozostawiania dwóch lub więcej przestępstw w zbiegu nie stanowi okoliczności łagodzącej. Owszem normatywna istota regulacji dotyczącej kary łącznej sprowadza się do stworzenia podstaw do racjonalnego i humanitarnego stosowania kar (art. 3 k.k.) w wypadku popełnienia przez tego samego sprawcę kilku przestępstw pozostających w zbiegu realnym. Jednak nie można zapomnieć, iż kara łączna jest orzekana wobec sprawcy, który popełnił dwa lub więcej przestępstw, a to z kolei jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzeczeniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (wyrok S.A. w Łodzi z 20.10.2001r., II Aka 154/01, Prok. i Pr. 2002r., z. 4, poz. 26).

Orzekając karę łączną w warunkach wyroku łącznego, Sąd winien kierować się względami, jak przy orzekaniu kary łącznej w wypadku jednoczesnego osądzenia kilku czynów. Trzeba przy tym pamiętać, iż wymierzając karę łączną nie można poddawać ponownej analizie i uwzględniać okoliczności, które legły u podstaw wymiaru poszczególnych kar jednostkowych. Sąd powinien natomiast przede wszystkim rozważyć czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono kary podlegające łączeniu, zachodzi ścisły związek przedmiotowy – podmiotowy (postanowienie Sądu Najwyższego z 07.10.2002r., II KK 270/02) oraz bliskość czasowa. Winno się nadto uwzględnić okoliczności, jakie zaszły już po wydaniu poprzednich wyroków, przede wszystkim mieć na uwadze proces resocjalizacji skazanego, a także względy indywidualno-prewencyjne i generalno - prewencyjne.

Analizując związki łączące realnie zbiegające się przestępstwa trzeba pamiętać, iż kara łączna winna być wymierzona przy zastosowaniu zasady absorpcji im większa zachodzi łączność przedmiotowa i bliskość czasowa pomiędzy poszczególnymi przestępstwami lub wtedy, gdy jedno z pozostających w zbiegu przestępstw zdecydowanie dominuje nad pozostałymi. Ponadto niezależnie od możliwości zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji, asperacji, jak i zasady pełnej kumulacji, oparcie wymiaru kary łącznej na zasadzie absorpcji lub kumulacji traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia, stąd priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji (P. Kardas, w: Kodeks karny..., s.1137 op.cit.).

W przedmiotowej sprawie, oceniając związki zachodzące między realnie zbiegającymi się przestępstwami dostrzec można, iż przestępstwa objęte karą łączną (orzeczoną w punkcie 1 wyroku) stanowią przestępstwa przeciwko wiarygodności dokumentów i przeciwko mieniu. Przestępstwa te zostały popełnione w okresie od października 1992 roku do maja 1993 roku (przeciwko wiarygodności dokumentów) oraz w sierpniu 1995r. (z art. 291 § 1 k.k.). Natomiast przestępstwa objęte drugą karą łączną (orzeczoną w punkcie 5 wyroku) stanowią przestępstwa przeciwko

bezpieczeństwu w komunikacji (z art. 178a § 1 k.k.), przeciwko działalności instytucji państwowych i samorządowych (z art. 229 § 3 k.k.) i przeciwko porządkowi publicznemu (art. 258 § 1 k.k.). Przepięstwa te zostały popełnione w okresie od lutego 2002 roku do października 2003 roku. Natomiast przestęstwa objęte trzecią karą łączną (orzeczoną w punkcie 8 wyroku) stanowią przestęstwa przeciwko mieniu, wolności, życiu i zdrowiu, przeciwko wymiarowi sprawiedliwości, a także przeciwko wiarygodności dokumentów. Przepięstwa te zostały popełnione w okresie od 2 marca 2005 roku do 1 marca 2008 roku. W konsekwencji związku łączące realnie zbiegające się przestęstwa w wyżej opisanych zbiegach realnych przestęstw nie są ściśle. Brak jednorodności wszystkich zbiegających się przestęstw, ich duża rozbieżność rodzajowa, także duża rozpiętość czasowa ich popełnienia, sprzeciwiała się zastosowaniu zasady absorpcji, w przypadku każdej z tych kar łącznych, a bardziej skłaniała ku zastosowaniu zasady asperacji w stosunku do skazanego R. M. (1) przy wymiarze kary łącznej w przypadku tych trzech zbiegów przestęstw. Ponadto przestęstwa składające się na te zbiegi popełnione zostały na szkodę różnych osób pokrzywdzonych oraz w różny sposób. Biorąc zatem pod uwagę całokształt okoliczności w przedmiotowej sprawie, Sąd uznał za słuszne zastosowanie zasady pośredniej między kumulacją, a absorpcją odnośnie wszystkich trzech zbiegów realnych przestęstw i w konsekwencji na tej zasadzie wymierzono skazanemu wszystkie kary łączne w niniejszym wyroku łącznym.

Mając powyższe na uwadze, ustalając wysokość kary łącznej grzywny w wyroku łącznym (pkt 1), Sąd Okręgowy rozwiązał węzeł kary łącznej orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Poznaniu o sygn. akt V K 503/96. Zważyć bowiem należy, że Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 04.07.2007 r. (OSNKKW 2007/10/74) stwierdził „Wymaganie, aby łączeniu podlegały kary wymierzone za poszczególne przestęstwa, nie kary wymierzone w poszczególnych sprawach [...] przesądza o konieczności rozwiązania wymierzonej uprzednio kary łącznej. Rozwiązanie kary łącznej nie może prowadzić do skutków prawnych o przeciwnym znaczeniu, to jest - z jednej strony - do unicestwienia orzeczenia ustalającego wymiar kary łącznej, umożliwiającego wymierzenie nowej kary, łącznej kary wymierzone za poszczególne przestęstwa w granicach określonych w art. 86 § 1 k.k., i jednocześnie - z drugiej strony - do faktycznego zachowania wiążącego znaczenia rozwiązanej właśnie kary łącznej orzeczonej uprzednio tak aby nową karą łączną orzec z naruszeniem unormowania zawartego w art. 86 §1 k.k.[...] Rozwiązanie orzeczonej uprzednio kary łącznej byłoby zabiegiem zbędnym, gdyby przepis prawa materialnego stanowił, że karę łączną w wyroku łącznym orzeka się na podstawie kar wymierzonych w poszczególnych sprawach a nie „za poszczególne przestęstwa” - jak stanowi art. 86 § 1 k.k.”

Tak więc przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy Sąd, dokonując wymiaru kary łącznej grzywny w wyroku łącznym wobec skazanego R. M. (1), przyjął za podstawę łączenia kary jednostkowe grzywny orzeczone za poszczególne realnie zbiegające się przestęstwa. Zważyć przy tym należy, iż zgodnie z aktualnym orzecznictwem Sądu Najwyższego brak jest podstaw do tego, aby wymiar kary łącznej kształtować z uwzględnieniem granic zakreślonych przez uprzednio orzeczone kary łączne. Przywołać w tym miejscu należy pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2008 roku, III KK 276/08, z którym zgadza się w pełni Sąd Okręgowy, iż „zawarte w art. 85 k.k. sformułowanie - „Sąd orzeka karę łączną biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestęstwa” przesądza, że granice kary łącznej w każdym przypadku wyznaczają odpowiednio - najsurowsza kara jednostkowa oraz suma kar jednostkowych, wymierzonych za zbiegające się przestęstwa. Nie ma natomiast podstaw do określenia tych granic przy uwzględnieniu wymiaru poprzednio oruczonych kar łącznych (por. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 lipca 2010r., IV KK 162/10, Biul. PK 2010/4/14).

Zatem - uwzględniając powyższe - kara łączna grzywny możliwa do wymierzenia wobec skazanego R. M. (1) w wyroku łącznym dotycząca zbiegu realnego przestęstw osadzonych wyrokami opisanymi wyżej w punktach I, II i IV oscylowała w granicach od grzywny w wysokości 5000 zł (najwyższa z jednostkowych kar) do 13.000 zł (suma kar jednostkowych grzywny), przy czym zaznaczyć należy, iż Sąd określał te granice uwzględniając zasadę ukształtowaną przepisem art. 86 § 2a k.k., mającego zastosowanie w niniejszej sprawie, a zgodnie z którym jeżeli chociażby jedna z podlegających łączeniu grzywnien jest wymierzona kwotowo, karę łączną grzywny wymierza się kwotowo. W tym stanie rzeczy oruczono wobec skazanego R. M. (2) za wyżej opisany zbieg realny przestęstw na podstawie art. 85 k.k. i art.

86 § 1 i § 2a k.k. w związku z art. 4 § 1 k.k. i art. 569 § 1 i 2 k.p.k. **karę łączną grzywny w kwocie 12.000,00 (dwanaście tysięcy) zł.**

Karę tą, wymierzoną przy zastosowaniu zasady częściowej kumulacji i częściowej absorpcji, należy uznać za sprawiedliwą i orzeczoną z korzyścią dla skazanego. Takie ukształtowane kary łącznej grzywny czyni zadość wymogom prewencji indywidualnej w stosunku do skazanego, jak i wymogom oddziaływania społecznego, raz jeszcze podkreślając nieopłacalność popełnienia przestępstw. Orzekając karę łączną Sąd uwzględnił wszystkie okoliczności mające wpływ na jej wymiar, czyniąc zadość wymaganiom ustawowym i wymaganiom ugruntowanego orzecznictwa, a także uwzględniając sytuację materialną skazanego. Jednocześnie Sąd na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet wymierzonej w punkcie 1 wyroku kary łącznej grzywny zaliczył skazanemu R. M. (1) kwoty grzywien uiszczonych w całości w sprawach: Sądu Rejonowego w Poznaniu o sygn. akt V K 293/96, Sądu Rejonowego w Poznaniu o sygn. akt V K 503/96, Sądu Rejonowego w Poznaniu o sygn. akt V K 636/99, uznając tym samym karę łączną grzywny orzeczoną wyżej w punkcie 1 za wykonaną w całości (pkt 2 wyroku).

Uwzględniając powyższe rozważania, stwierdzić należy ponadto, iż kara łączna pozbawienia wolności możliwa do wymierzenia wobec skazanego R. M. (1) dotycząca zbiegu realnego przestępstw osądzonych wyrokami w sprawach II K 499/03, XXIII K 296/04 i III K 62/10 – odnośnie przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. - oscyłowała w granicach od 10 miesięcy pozbawienia wolności do 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Natomiast kara łączna pozbawienia wolności możliwa do wymierzenia wobec skazanego R. M. (1) dotycząca zbiegu realnego przestępstw osądzonych wyrokami w sprawach o sygn. akt II K 1228/08 i III K 62/10 – odnośnie trzech przestępstw z art. 270 § 1 k.k. i z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. - oscyłowała w granicach 4 lat pozbawienia wolności do 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

W tym stanie rzeczy orzeczono wobec skazanego R. M. (1) za zbieg realny przestępstw opisany w pkt 5 wyroku łącznego na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i art. 569 § 1 i 2 k.p.k. – **karę łączną 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności** za przestępstwa opisane powyżej w punktach Vi, VII i XI pkt 1, natomiast za zbieg realny przestępstw opisany w pkt 8 wyroku łącznego na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i art. 569 § 1 i 2 k.p.k. – **karę łączną 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności** za przestępstwa opisane powyżej w punktach VIII oraz XI pkt 2, 3 i 4.

Kary te, wymierzone przy zastosowaniu zasady częściowej kumulacji i częściowej absorpcji, należy uznać za sprawiedliwe i orzeczone z korzyścią dla skazanego. Takie ukształtowanie kar łącznych pozbawienia wolności czyni zadość wymogom prewencji indywidualnej w stosunku do skazanego, jak i wymogom oddziaływania społecznego, raz jeszcze podkreślając nieopłacalność popełnienia przestępstw. Orzekając kary łączne Sąd uwzględnił wszystkie okoliczności mające wpływ na ich wymiar, czyniąc zadość wymaganiom ustawowym i wymaganiom ugruntowanego orzecznictwa.

Wobec dotychczasowego sposobu życia skazanego R. M. (1) brak jest zdaniem Sądu przesłanek do uznania, że w przypadku zastosowania wobec skazanego wyjątkowej zasady absorpcji, będzie to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary i zapobiegnie jego powrotowi do przestępstwa. Byłoby to niewątpliwie niesłuszne premiowanie sprawcy popełniającego więcej przestępstw, sprzeczne z zasadami wymiaru kary i niesprawiedliwe w odczuciu społecznym.

Rozstrzygając o wysokości kar łącznych Sąd Okręgowy miał również na względzie proces resocjalizacji skazanego R. M. (1).

Zauważyć należy bowiem, iż skazany był w przeszłości kilkunastokrotnie karany, co w ocenie Sądu nie pozwala uznać, że wystarczająca dla zrealizowania celów kary wobec niego okazałaby się zasada absorpcji przy wymiarze kary łącznej w wyroku łącznym. O nie do końca pozytywnej prognozie kryminologicznej wobec skazanego świadczy także jego zachowanie po wydaniu kolejnych wyroków skazujących, kiedy to pomimo wykonania kary pozbawienia wolności skazany w dalszym ciągu dopuszczał się różnych rodzajowo przestępstw, o czym świadczą skazujące wyroki podlegające łączeniu w niniejszej sprawie. Także skala przestępczej działalności skazanego, różnorodność

popelnianych przestępstw, świadczy jednoznacznie o braku w stosunku do skazanego zdecydowanie pozytywnej prognozy pozwalającej na zastosowanie przy wymiarze kary łącznej zasady absorpcji, mimo, iż aktualnie opinia Dyrektora Zakładu Karnego jest korzystna dla skazanego. Podkreślić należy także, iż skazany dopuścił się ostatnich przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i z art. 284 § 2 k.k., osądzonych w sprawie II K 134/10, w 2010 roku, a więc krótko po opuszczeniu zakładu karnego w związku z udzieleniem mu w dniu 1 grudnia 2009 roku warunkowego przedterminowego zwolnienia. Świadczy to o tym, że nie potrafił on wykorzystać danej mu szansy i niejednokrotnie nadużył zaufania, dopuszczając się kolejnych przestępstw, co było także podstawą zarządzenia mu wykonania kary uprzednio warunkowo zawieszanej w sprawie II K 499/03.

Stwierdzić także należy, że postawa skazanego R. M. (1) prezentowana w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności jest wprawdzie pozytywna, jego zachowanie w warunkach izolacji więziennej zostało ocenione przez Dyrektora Zakładu Karnego w K. w opinii z dnia 28 marca 2014r. jako poprawne, jednak zdaniem Sądu nie można tego faktu przeceniać przy kształtowaniu wymiaru kar łącznych i ustalaniu prognozy kryminologicznej wobec skazanego. Zgodnie z art. 571 § 1 k.p.k. Sąd, wydając wyrok łączny, bierze pod uwagę zarówno zachowanie się skazanego w okresie odbywania kary, jak i jego warunki rodzinne, zdrowotne i majątkowe, przede wszystkim zaś etap procesu resocjalizacji, na jakim znajduje się skazany. Z opinii o skazanym sporządzonej w myśl art. 571 § 1 k.p.k. dla potrzeb niniejszego postępowania przez Dyrektora Zakładu Karnego, w którym skazany odbywa obecnie karę, wynika zatem, że zachowanie skazanego podczas odbywania kary jest poprawne. Nie był karany dyscyplinarnie, a był nagradzany regulaminowo, głównie za właściwe zachowanie, sumienną pracę, zaangażowanie w różne projekty realizowane z udziałem więźniów na terenie i poza terenem zakładu karnego. Otrzymywał liczne nagrody w postaci dodatkowych widzeń, pochwał, dodatkowej paczki, a ostatnio otrzymał zgodę na pracę w warunkach wolnościowych bez dozoru. W gronie współosadzonych funkcjonuje zgodnie, nie odnotowano sytuacji konfliktowych z jego udziałem. W stosunku do przełożonych skazany także zachowuje się prawidłowo, nie wymaga podejmowania działań korygujących jego zachowanie. Skazany przestrzega zasad porządku i dyscypliny, nie deklaruje przynależności do nieformalnych struktur podkultury przestępczej. Karę odbywa w systemie programowego oddziaływania, a zadania z niego wynikające skazany realizuje w stopniu bardzo dobrym.

Zatem – jak wynika z opinii – aktualnie zachowanie skazanego jest poprawne, jednak zdaniem Sądu nie można także przeceniać tego faktu, ponieważ nie wskazuje to jeszcze, aby zaistniała u skazanego faktycznie zmiana kształtująca pozytywny stosunek do przestrzegania prawa, a doświadczenie wskazuje, iż skazani, którzy ubiegają się o wydanie korzystnych dla nich decyzji w zakresie chociażby wyroku łącznego, czy warunkowego przedterminowego zwolnienia, dostosowują swoje zachowanie w warunkach izolacji więziennej do tych sytuacji w celu uzyskania przychylności organów decydujących o losie ich wniosków.

W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu, sformułowanie wobec skazanego jednoznacznie pozytywnej prognozy nie jest więc obecnie możliwe. Zaznaczyć należy w tym miejscu, że na taką prognozę skazany nie zasługuje również mimo wskazania w opinii z zakładu karnego, iż nie był karany dyscyplinarnie, natomiast był nagradzany regulaminowo, pozytywnie układa relacje z współosadzonymi, przestrzega regulaminu i porządku wewnętrznego, karę odbywa w systemie programowego oddziaływania, wywiązuje się prawidłowo z obowiązków związanych z zatrudnieniem w zakładzie karnym, ponieważ są to zwykłe obowiązki więźnia, a skazany kiedy już raz korzystał z wcześniejszego zwolnienia z zakładu karnego w ramach warunkowego przedterminowego zwolnienia – w stosunkowo nieodległym czasie - popelniał kolejne przestępstwa, a zatem proces resocjalizacji skazanego zdaniem Sądu nie został zakończony, a co najwyżej można uznać, że dopiero rozpoczął się. Poza tym z opinii wynika, że skazany był konsultowany psychologicznie i stwierdzono u niego skłonność do zachowań symulacyjnych w celu osiągnięcia wymiernych korzyści i do zachowań manipulacyjnych. Powyższe potwierdza, że stosunkowo pozytywne zachowanie w czasie odbywania kary może także wynikać z tego, że skazany stara się o korzystne dla siebie decyzje w zakresie chociażby warunkowego przedterminowego zwolnienia czy wyroku łącznego, a nie jest wyrazem rzeczywistej zmiany wynikającej z procesu resocjalizacji.

Powyższa opinia Dyrektora Zakładu Karnego w K., w zestawieniu z analizą dotychczasowego sposobu życia skazanego, który był karany za różne rodzajowo przestępstwa, prowadzi zatem do wniosku, że prognoza kryminologiczna wobec

niego nie jest zdaniem Sądu obecnie pozytywna (także Dyrektor ZK określił w opinii, że skazany nie korzystał z czasowych zezwoleń na opuszczenie zakładu karnego z uwagi na negatywną prognozę kryminologiczno – społeczną). Zważyć ponadto należy, że mimo, iż skazany w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego deklarował wolę zmiany trybu życia i zaprzestania popełniania przestępstw, nie wskazuje to jeszcze zdaniem Sądu, aby zaistniała u skazanego faktycznie zmiana kształtująca pozytywny stosunek do przestrzegania prawa. Doświadczenie wskazuje bowiem, iż skazani, którzy ubiegają się o wydanie korzystnych dla nich decyzji w zakresie warunkowego przedterminowego zwolnienia, czy też właśnie wydania wyroku łącznego, dostosowują swoje zachowanie w warunkach izolacji więziennej do tych sytuacji w celu uzyskania przychylności organów decydujących o losie ich wniosków.

Mając na uwadze powyższe ustalenia, poczynione dla potrzeb niniejszego postępowania o wydanie wyroku łącznego, Sąd uznał, iż przy wymiarze skazanemu kary łącznej, brak jest przesłanek aby zastosować zasadę absorpcji. Sąd kierował się przy tym, oceniając prognozę kryminologiczną wobec skazanego, zwłaszcza okolicznościami strony przedmiotowej osądzonych przestępstw i ich charakterem. Skala przestępczej działalności skazanego przemawia przeciwko zastosowaniu wobec niego zasady absorpcji. Zważyć bowiem należy, że jakkolwiek wydanie wyroku łącznego, gdy istnieją ku temu warunki, jest obowiązkiem Sądu właściwego, to wymiar kary łącznej odpowiadać musi ogólnym dyrektywom wymiaru kary, zwłaszcza zawartym w art. 53 k.k. Kara jest bowiem jednym z ważniejszych środków zwalczania przestępczości, a poza tym daje zarazem zadośćuczynienie społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Odnosząc się zaś do wniosku skazanego i jego obrońcy o zastosowanie przy wymiarze kary łącznej zasady absorpcji, podkreślić należy, że priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zdaniem Sądu zasada asperacji, natomiast kara łączna orzekana na zasadzie absorpcji kar - wyjątkiem. Stosowanie zasady absorpcji przy wymiarze kary łącznej skazanemu wyklucza przede wszystkim zdaniem Sądu rozbieżność przedmiotowa zbiegających się przestępstw.. Popełnianie wielu przestępstw jest poza tym w istocie okolicznością obciążającą i stosowanie absorpcji kłóciłoby się z zasadami wymiaru kary w ogóle, gdyż prowadziłoby do nieuzasadnionego premiowania sprawcy popełniającego nie jedno przestępstwo i praktycznie do bezkarności innych jego działań. Decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma również wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Popełnienie dwóch lub więcej przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji, czy też asperacji w dolnych granicach wymiaru kary.

Wskazane wyżej okoliczności były natomiast decydujące przy rozważaniu wymiaru kar łącznych grzywny i pozbawienia wolności wobec skazanego R. M. (1). Zdaniem Sądu cele prewencji indywidualnej i cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa przemawiają przeciwko stosowaniu wobec skazanego zasady absorpcji.

W ocenie Sądu zatem, reasumując, orzeczone kary łączne grzywny oraz pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i związane z nimi dolegliwości nie przekraczają również stopnia winy sprawcy, uwzględniają stopień szkodliwości społecznej czynów, osiągną cele zapobiegawcze i wychowawcze, spowodują motywację skazanego do zmiany postępowania w przyszłości, jak również uwzględniają potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, wpływając na przekonanie, że przestępstwo nie uchodzi bezkarnie, a wręcz przeciwnie spotyka się ze sprawiedliwą karą.

Pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w połączonych wyrokach w myśl art. 576 § 1 k.p.k. – w zakresie nie objętym wyrokiem łącznym - podlegają natomiast odrębnemu wykonaniu, o czym orzeczono w punktach 3, 7 i 10 wyroku.

W wyroku łącznym Sąd ponadto orzekł na podstawie art. 63 § 1 k.k. w związku z art. 577 k.p.k. o zaliczeniu skazanemu na poczet orzeczonej w punkcie 5 niniejszego wyroku kary łącznej 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności okres 20 (dwudziestu) dni, o który uległa skróceniu kara pozbawienia wolności w sprawie o sygn. akt II K 499/03 na podstawie art. 71 § 2 k.k. w związku z uiszczeniem grzywny, pozostawiając do decyzji Administracji Zakładu Karnego określenie daty, od której należy liczyć początek odbywania kary łącznej orzeczonej w punkcie 5 niniejszego wyroku. Ponadto na tej samej podstawie w punkcie 9 wyroku orzeczono o zaliczeniu skazanemu na poczet orzeczonej w punkcie 8 wyroku kary łącznej 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania w sprawie II K 1228/08 od dnia

1 do 10 marca 2008 roku oraz kary odbytej dotąd w sprawie II K 1228/08 od dnia 22 grudnia 2010r., pozostawiając do decyzji Administracji Zakładu Karnego określenie daty, od której należy liczyć początek odbywania kary łącznej orzeczonej w punkcie 8 niniejszego wyroku.

W wyroku ponadto na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (jedn. tekst: Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.) Sąd zwolnił skazanego od obowiązku zapłaty kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa, uwzględniając sytuację materialną skazanego i fakt odbywania długoterminowej kary pozbawienia wolności i nie pobrał od niego opłaty.

/-/ SSO Dorota Biernikowicz

ZARZĄDZENIE

1. proszę odnotować sporządzenie uzasadnienia w kontrolce uzasadnień;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem i pouczeniem doręczyć obrońcy skazanego adw. R. K.;
3. przedłożyć z apelacją lub za 14 dni.

Poznań, dnia 13 czerwca 2014 roku SSO Dorota Biernikowicz